

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **K. I.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem AK Hradec Králové, Šafaříkova 666/9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015, čj. OAM-476/ZA-ZA14-P05-2014, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, s odkazem na nenaplnění podmínek ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Uvedl, že žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť žalovanému uváděl, že se v případě návratu obává pronásledování ze strany politických odpůrců jeho strany, pro kterou vykonával agitační činnost. Několikrát byl pro svou politickou příslušnost napaden, jednou to skončilo natrženým obočím. Tyto akce a jeho zkušenosti lze jistě označit za pronásledování z důvodu politické příslušnosti. K neshodám ve výpovědi, kterými správní orgán zpochybňoval věrohodnost žalobcových tvrzení, žalobce uvedl, že rozhovor pokazil, neboť byl nervózní, některé údaje spletl, zaměnil např. písm. D na T u zkratky své strany. Myslí, že se tak stalo proto, neboť pro něho toto řízení mnoho znamená. Oficiální datum vzniku a založení strany se s faktickou stránkou věci neshoduje, regionální působení strany započalo

mnohem dříve, proto jeho příbuzní ve straně působili již dříve. Kurdové jsou stále v Turecku utlačováni pro svoji národnost, toto se projevuje v každodenním životě, v zaměstnání, ve škole, ve volném čase. Žalobce se ve své zemi necítí v bezpečí. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Zástupce žalobce posléze žalobu doplnil, poukázal na znění § 12 zákona o azylu s tím, že žalobce je kurdské národnosti, podporoval stranu HDP, která, ač na rozdíl od strany PKK je umírněná, postoj státních orgánů k ní nelze označit za otevřené nepřátelství, stále však není pozitivní a je ovlivně protikurdským směřováním strany. Toto je snahou potlačit a žalobce je přesvědčen, že byl pronásledován z důvodů národnosti ve spojení se zastáváním určitých politických názorů. Strana HDP byla dokonce cílem verbálních a mediálních útoků ze strany vládnoucí strany, toto zapříčinilo útoky na sídla této strany, proti nimž se bezpečnostní složky země nijak neprojeví ani nezasáhly. Žalovaný nepovažuje za dostatečně intenzivní útok natržení obočí, ale příště by mohlo jít žalobci o život. Rozpory v pohovoru představovaly maličkosti, které byly způsobeny žalobcovou nervozitou. K participaci otce a strýce na činnosti strany došlo podstatně dříve, než vznikla na celostátní úrovni, proto namítaný rozpor neexistuje. Situace kurdské menšiny je pak v regionálních částech země, vzdálených od centra, i nadále nedobrá. Od poloviny léta 2015 se opět zhoršila, dochází k ozbrojeným útokům a násilným akcím, žalobce v případě návratu do Turecka předpokládá způsobení újmy na zdraví. Vzhledem k situaci mezi Kurdy a státem nelze brzké vyřešení situace očekávat, správní orgán se však touto situací nezabýval dostatečně. Žalobce připomíná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004, o povinnosti žadatele o azyl prokazovat své pronásledování vlastní věrohodnou výpovědí a povinnosti správního orgánu shromáždit všechny dostupné důkazní prostředky, které takovou výpověď vyvrátí či zpochybní. Je tak na žalovaném prokázat, že jako Kurd nemůže žalobce žádnou újmu při návratu do Turecka očekávat. Další namítané rozhodnutí NSS pak hovoří o nutnosti žalovaného posoudit i změny situace v zemi původu.

Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 16. 2. 2016 plyne popření oprávněnosti námitek žalobce, žalovaný trvá na závěru, že neporušil žádné ustanovení zákona o azylu, ani správního řádu. Odkazuje přitom na obsah správního spisu, zejména samotnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi a rovněž na odůvodnění svého rozhodnutí ve věci. Žalovaný je přesvědčen, že se řádně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil, opatřil si k těmto tvrzením dostatečné podklady. Žalobce v řízení neuváděl žádné skutečnosti, pro které by mu mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany, žalovaný cituje z žalobcem podané žádosti uváděné důvody – má strach o život, chce být svobodným člověkem, ale v Turecku to nešlo. Normálně chodil do práce, ale ze strachu nemohl vyjít ani večer z domu. Při pohovoru dne 19. 9. 2014 uváděné důvody potvrdil, dodal, že uvedené potíže má poté, co se v červnu r. 2012 vrátil z vojny a začal s předvolební kampaní pro HDP (výzdoba vlajek a agitace), zhruba v r. 2013 došlo k vyhrožování s nožem v ruce vůči jeho osobě ze strany osob z MHP, na policii se neobrátil. Ostatní lidé z HDP takové problémy neměli, byli z jiné oblasti města, kde takové problémy nebyly. Jeho otec, který měl problémy v místě, odkud se odstěhovali do Izmiru, zde již problémy neměl, pouze žalobce a jeho mladší bratr S., který je v současné době na vojně. Žalobce pracoval v továrně na interiéry lodí spolu se svými třemi bratry, kde žádné problémy neměl. Žalovaný měl tak za objasněné, že tvrzeným důvodem žalobcovy žádosti o azyl je obava z jednání sympatizantů politické strany MHP, kteří jej fyzicky napadli a vyhrožovali mu kvůli jeho podpoře

politické strany HDP a jeho kurdské národnosti. Žalovaný trvá na tom, že rozhodnutí je odůvodněno dostatečně, důkazně je podloženo dostatečným množstvím informací o zemi původu žalobce, a na tom, že správní orgán se se všemi sdělenými důvody žalobce vypořádal dostatečně. K námitce postavení kurdské menšiny v Turecku žalovaný uvádí, že země je členem NATO, kandidátskou zemí EU (zde připomíná, že tedy již splnilo kritéria, stanovená Evropskou radou na jednání v Kodani ve dnech 21. – 22. června 1993, která se týkají stability institucí zaručující demokracii, právní stát, lidská práva a respektování a ochranu menšin). Je smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což jejím občanům umožňuje obrátit se na Evropský soud pro lidská práva, je považována za bezpečnou zemi. Žalovaný pak k postavení členů či podporovatelů legální politické strany HDP (od dubna 2014 spojené se sesterskou BDP) připomíná, že její kandidáti uspěli i v minulosti ve volbách do Velkého národního shromáždění Turecka, např. v červnu 2015, a dále zdůrazňuje, že NSS se opakovaně problémem kurdské menšiny v Turecku zabýval a dospěl k závěru, že tato je respektována, pronásledování jsou pouze kurdští povstalci, kteří bojují proti vládě se zbraní v ruce, případné obtíže příslušnosti k uvedené etnické skupině nepovažoval za dosahující intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, ani vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 tohoto zákona. Výše shrnuté informace plynou ze zpráv, shromážděných žalovaným a obsažených ve správním spise, námitka o nedostatečném posouzení je tak dle přesvědčení správního orgánu irelevantní. Z výpovědi žalobce je patrné, že vykonával běžnou podpůrnou činnost legální politické strany, která v červnových volbách r. 2015 překonala 10% hranici pro vstup do parlamentu a má zde postavení čtvrté nejsilnější politické strany s 80 křesly. V pohovoru pak žalobce uvedl, že finanční situace celé rodiny v Izmiru byla velice dobrá, pracoval spolu s bratry, přes to, že v jejich čtvrti vládla MHP a Kurdové těžko nacházejí práci, což znamená, že v práci jim nijak bráněno nebylo i přes jejich národnost. Po tvrzených útocích na jeho osobu se žalobce nikdy na policii či jiné kompetentní orgány s žádostí o pomoc neobrátil, s obecným tvrzením, že i policie je MHP a nemělo by to smysl. Zde pak žalovaný odkazuje na soudní praxi, která obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání jeho existence, navíc za situace, kdy se žalobce ani účinně neobrátil o pomoc na domovské orgány, pod zákonem vymezené důvody pro udělení azylu podřadit nelze. Na str. 7 rozhodnutí se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce co do původců pronásledování, v daném případě soukromých osob – příznivců MHP. Žalobce se ani nepokusil přestěhovat do jiné části města, z jeho výpovědi je přitom patrné, že spolupracovníci z HDP problémy, jaké měl on, neměli, právě z důvodu, že bydleli v jiné části města. Žalobce toto odůvodňoval tím, že se již jednou stěhovali v r. 2007 z města Mardin na východě Turecka a nechtěl stále ustupovat. V případě otce žalobce ovšem bylo přestěhování pozitivní změnou, otec již v Izmiru žádné problémy neměl. Co do uváděného problému žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze 17. 5. 2012, čj. 7 Azs 19/2012, které připomíná, že lokální problémy lze řešit vnitřním přesídlením, s tím, že koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. Posuzování možnosti vnitřní ochrany lze pak plně vztáhnout nejen k azylu, ale též k doplňkové ochraně. Vzhledem k uvedené argumentaci trvá žalovaný na závěru, že pronásledování žalobce pro jeho kurdskou národnost není přiměřeně pravděpodobné a obava z něho je nedůvodná. K námitce o povinnosti žalovaného prokazovat, že postavení kurdské menšiny pro ni není ohrožující, správní orgán nesouhlasí, neboť problematiku kurdské menšiny obsáhle popsal a zhodnotil i v kontextu žalobcova tvrzení. Poukazuje pak na nevěrohodnost tvrzení žalobce ohledně politického působení jeho otce a strýce a z pohledu časového zasazení

začátku své politické kariéry ke straně HDP o více jak rok dříve, než skutečně vznikla (konfrontace s podkladovými informacemi). K tomu pak připomíná závěry rozhodnutí NSS ze dne 14. 5. 2008, čj. 7 Azs 25/2008, které pojednává o nevěrohodnosti tvrzení, zejména vzhledem k jeho rozporuplnosti, znemožňující správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro jeho udělení dle § 12 zákona o azylu. V tomto ohledu totiž dle žalovaného nemůže obstát ani žalobní argumentace, týkající se nesrovnalostí vzniku strany HDP, neboť tvrzení, že regionálně působila mnohem dříve, než oficiálně vznikla, čímž je vysvětlována neshoda několika let vzniku strany s participací otce a strýce na její činnosti, je dle názoru žalovaného nelogické. Aby mohla politická strana ovlivňovat svou činností život v regionu země, prosazovat svou ideologii, účastnit se voleb, přijímat členy (za které žalobce označil svého otce a strýce) a mít určité vedení, musí zákonitě jako organizace vzniknout. Námitky žalobce o tom, že rozpory v jeho výpovědi zavinila nervozita, žalovaného nepřesvědčily, žalobce měl být prakticky každodenně s názvem strany i její zkratkou ve styku, znát ji a používat, mohl kdykoliv v průběhu řízení svou chybu napravit, to však neučinil. Žalovaný uváděné rozpory přičítá pouhým obecným znalostem žalobce, získaným z vnějších zdrojů, nikoliv vlastním negativním zkušenostem z působení ve straně HDP. Možnost udělení doplňkové ochrany žalovaný vyhodnotil dostatečně, ze zpráv o zemi původu nelze vysledovat možnost propuknutí mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, z něhož by byl žalobce ohrožen vážnou újmou, v jihovýchodních oblastech Turecka působí kurdská povstalecká PKK, která je západními zeměmi považována za teroristickou organizaci. PKK v červenci 2015 vypověděla mírová jednání s Ankarou a začaly násilné střety jejích členů se státními bezpečnostními složkami, nicméně tyto jsou izolovány na jihovýchodě Turecka a ani v současnosti nedosahují intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu, ostatní části země jsou stabilní a uvedené střety se jich nedotýkají. Žalobcova rodina se v r. 2007 přestěhovala do Izmiru, ležícího v západním Turecku u Egejského moře, tudíž by žalobce uvedenými střety nebyl ohrožen. Žalovaný z uvedených důvodů navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 3. 10. 2016 zástupce žalobce omluvil, uvedl, že se necítil dobře, soud jednal bez jeho přítomnosti. Zástupce žalobce připomněl, že žalobcův přístup k věci se může jevit v naší civilizaci mírně dětinský, může i způsobovat určité nesrovnalosti, např. při uvádění skutečností ohledně vzniku strany, jejím působení, nicméně národnost žalobce a způsob tamního života hovoří o tom, že život rodiny není jednoduchý, žalobce vnímal dopad okolní situace na svoji osobu jako pronásledování, pro které ze země původu odjel. Žalobce je kurdské národnosti, podporoval kurdskou politickou stranu a vykonával pro ni agitační činnost. Z tohoto důvodu byl opakovaně pronásledován, nejen verbálně, ale i fyzicky, obával se stupňování útoků s tím, že mu půjde i o život. V Turecku jsou Kurdové utlačováni pro svoji národnost ve škole, v zaměstnání i na veřejnosti – to je obecně známo, žalobce je přesvědčen, že tyto skutečnosti nebyly dostatečně žalovaným zhodnoceny, proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k dalšímu řízení, účtovány jsou náklady právního zastoupení žalobce. Pověřená pracovnice žalovaného správního orgánu setrvala na závěru žalovaného, žalobce nesdělil v průběhu řízení žádné skutečnosti, které by relevantním způsobem vypovídaly o jeho pronásledování v zemi původu či ohrožení vážnou újmou pro případ návratu. Odkazuje na str. 6, kde žalovaný zhodnotil zjevné rozpory ve výpovědích žalobce, tyto skutečnosti vedly žalovaného k závěru o nevěrohodnosti jeho tvrzení a připomíná, že v zemi původu žalobce nežádal o žádnou pomoc, nikam se neobrátil. Na str. 8 se pak žalovaný, dle

svého přesvědčení, dostatečně vypořádal s otázkou kurdského etnika, politická strana, které žalobce pomáhal, je i po listopadových volbách 2015 zastoupena v parlamentu, má tak možnost demokratickou cestou podporovat řešení kurdské otázky. Kurdové jsou v počtu obyvatel Turecka zastoupeni 18 % a mají možnost se obracet na demokratické orgány, i ESLP. Žalobce vykonával běžnou podpůrnou činnost strany, nehovořil o tom, že by podobné problémy měli i jiní. Mohl tak zcela jistě řešit případně svoji situaci vnitřním přesídlením, ať již v rámci městských čtvrtí místa pobytu, či ji řešit jak strýc, který přesídlil do Istanbulu. Žalovaný trvá na zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne **19. 9. 2014**, uvedl, že je státní občan Turecka, kurdské národnosti. Je svobodný, rodiče žijí v Turecku v Izmiru, bratr F. žije někde v Evropě, dalších 9 sourozenců v Turecku. Žalobce žil do září 2014 též v Izmiru, do ČR přicestoval 12. 9. 2014. Je islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, v letech 2011 – 2012 vykonával vojenskou službu u dělostřelectva. Má SŠ vzdělání, pracoval jako dělník v loděnici. Do r. 2007 žili v Mardinu spokojeně, strýc byl předsedou místní organizace strany Kurdů, otec se také angažoval. Začala je ale napadat vojenská policie, vyslýchali je a mučili, otec byl bezdůvodně obviněn ze spolupráce s PKK, nedalo se to vydržet, celá rodina se proto přestěhovala do Izmiru, v r. 2009. Žalobce se účastnil akcí strany HTP – kurdská politická strana. Po vojně pomáhal s agitací před volbami, z jiné politické strany MHP ho začali napadat a vyhrožovat. Začal se bát, byli šikanováni i v Izmiru, ač si myslel, že tam bude vše v pořádku, buď se mohl vydat na syrskou stranu hranice, nebo do Evropy. V Istanbulu je posadili do kamionu, schovali je do nákladního prostoru, po cestě asi 2 – 3x zastavili na dálnici, osobní auto je dopravilo do ČR, neví, přes jaké země jeli. Má strach o život, chce být svobodným člověkem, neví, proč je stále napadají. V ČR by chtěl svobodně žít a pracovat, peníze nejsou problém, dají se převést z Turecka, chtěl by prodejnu s kebabem. **Dne 19. 9. 2014 žalobce v rámci pohovoru sdělil**, že cestoval nelegálně, protože dostat vízum je problém. Cestu žalobci zařídil a zaplatil tatínek, cestoval s dalšími dvěma Turky. Žalobce věděl, že jede do ČR, má tady bratrance. Zastavili asi 2x, vždy v noci někde na dálnici u pumpy. Osobním vozem pak jel asi tři čtvrti hodiny, u kolejí ho vysadili a řekli mu azyl, azyl. Problémy v Mardinu začaly v r. 2007, z politických důvodů, Kurdové měli svoji stranu a začali být napadáni ze sympatií k PKK, žili v místě, kde rozhodovala armáda, bylo na ně udání na vojenskou správu. Otec a strýc se angažovali ve straně BDP, nyní je to HDP. Otec je zemědělec a nijak zvlášť se politikou nezajímal, staral se spíše o statek, ale strýc byl předsedou strany v bydlišti. Byli odváděni a bití, neměli žádná práva, byli druzí v pořadí. Otec to již nemohl vydržet, nechali pozemek i dům a odstěhovali se do Izmiru. Žalobce se po vojně také rozhodl pracovat pro stranu, pro práva Kurdů, začaly se mu dít divné věci. Strýc utekl do Německa i s rodinou, druhý strýc odjel do Istanbulu. V Izmiru si všichni našli práci, začali do nuly. V předvolební kampani žalobce pomáhal, začalo napadání, to se pak stupňovalo až do fyzického útoku. Nejhorší to bylo v březnu 2013, pak už bylo všechno špatně. Kurdů nebylo moc, konala se různá agitace, činnost pro mládež, různé akce. Kanceláře stran HDP a MHP jsou blízko sebe, docházelo k slovním potyčkám, napadání, výhrůžkám. Fyzicky byl žalobce napaden asi 4x, policie by jim nepomohla, také jsou z MHP. Asi před měsícem se žalobce po výhrůžkách skupinky z MHP psychicky zhroutil a řekl si, že musí pryč. Napadán byl především on a mladší bratr S., ostatní jsou již ženatí, rodiče se kvůli tomu trápili. Vojenská služba proběhla normálně, ale nesměli spolu

mluvit kurdsky, jinak ale žijí pod tureckou vlajkou, mají si být rovni, nechce stále ustupovat. Otec v Izmiru již problémy neměl, situace na východě a západě je rozdílná, na východě je více Kurdů, střeží to tam vojsko, je tam nebezpečí terorismu ze strany PKK, žije se tam na vesnicích, kde je vesnická domobrana, na základě toho jsou lidé předvoláváni na výslechy k vojákům. V Izmiru žalobce pracoval v jejich čtvrti Aliaga, v továrně na výrobu interiérů lodí, zejména renovovali staré lodě. Celkově tam pracovali 4 bratři, vedl to bratr M., pracovali v soukromé firmě. Se státními orgány žalobce žádné problémy neměl. Oslavy svátku Newroz probíhaly vždy za účasti policie a napadání ze strany MHP. Jedná se o oslavy vítání jara. Žalobce uvedl, že v Turecku má strach o život, chce být svobodný, nepřijel z ekonomických důvodů. **Dne 17. 9. 2015** byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, uvedl, že nemá problém se státními orgány, ale se stranou MHP, která je silně nacionalistická. Do spisu žalobce doložil dne 2. 10. 2015 podání, v němž uvedl, že Kurdové jako nárok nemají žádná práva, jsou potlačováni, na východě je zabíjejí vojáci a policisté. Na západním území jsou napadáni rasistickými fašistickými skupinami, žalobce měl práci, ale nechce být zabit, v ČR si zvykl, chtěl by chovat zvířata a pracovat na poli.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Krajský soud přezkoumal případ žalobce, provedl potřebné důkazy ve věci při jednání dne 3. 10. 2016 a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Přitom akceptoval vyjádření zástupce žalobce, že v podmínkách, v nichž mladý žalobce v Turecku žil, mohl pociťovat určité ústrky, které mohly vést i k fyzickému napadení, jako hůře snesitelné a chápal i jeho snahu ze země odejít a žít ve státě, kde určitému přehlížení nebude vystaven. Kurdská otázka není zcela zřejmě v zemi původu žalobce zcela dořešena a žalobcem popisované situace mohou v určitých podmínkách nastat. Zde však krajský soud připomíná dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o nutné dostatečné intenzitě ohrožení žadatele o azyl, které nemůže spočívat pouze v určitých ústrcích či výhrůžkách, neboť takové situace ještě nejsou azylově relevantním pronásledováním v mezinárodním chápání potřebné intenzity ohrožení či pronásledování, v zákoně o azylu vyjádřené zněním ust. § 12 a § 2 odst. 4. Soud přitakává žalovanému, že výpověď žalobce vzhledem k časovým údajům o problémech příbuzných v souvislosti se samotným vznikem strany, do jejíž činnosti měli být zapojeni, o některých dalších skutečnostech z činnosti strany, je v konečném důsledku nevěrohodná a plně odkazuje na podrobné odůvodnění tohoto závěru, tak, jak byl žalovaným učiněn na str. 6 - 9 napadeného rozhodnutí ve věci. Dostatečným a přehledným způsobem správní orgán vypořádal i důležitou okolnost naprosté absence jakékoliv žádosti o pomoc, s níž by se žalobce obrátil na orgány země původu a žalovaný správně připomněl, že argumentace žalobce je v tomto směru ničím nepodložená a s ohledem na podklady o situaci v zemi původu i nesprávná, své závěry pak podložil i judikací Nejvyššího správního soudu – viz str. 6 – 7 rozhodnutí ze dne 26. 10. 2015. Postavení Kurdů v turecké společnosti se správní orgán věnoval velmi podrobně, a to na str. 8 – 9 cit. rozhodnutí, z provedeného rozboru situace a z žalobcem uvedených skutečností pak dovodil závěr o tom, že žalobce nebyl z důvodu své národnosti azylově relevantně pronásledovanou osobou, s uvedeným závěrem a rozbořem správního orgánu se soud plně ztotožnil. I veškeré shromážděné podklady správního orgánu, jejichž výčet je uveden v Protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 17. 9. 2015 ve správním spise a jejichž výčet je i obsahem vydaného rozhodnutí ve věci, popisují vcelku stále problematickou situaci na východě Turecka, odkud se však rodina žalobce již v r. 2007 odstěhovala a žalobce sám uváděl, že ve

městě Izmir o problémech jiných spoluobčanů nic neví. Jím tvrzené skutečnosti tak nemohou podložit závěr o obecněji vnímané nedobré situaci kurdské menšiny v místě pobytu žalobce a spíše vedou k závěru o účelovosti jeho tvrzení. Soud je přesvědčen, že po uvedené argumentaci odpověděl dostatečně na námitku případného naplnění podmínek ust. § 12, jak pod písm. a), tak i b) zákona o azylu, naplnění těchto podmínek po přezkoumání věci neshledal. Podmínky pro využití § 13 či 14b) zákona o azylu v případě žalobce nejsou, s ohledem na žalobcem sdělené skutečnosti pak shledal soud adekvátní i argumentaci žalovaného ve smyslu § 14 tohoto zákona. Žalobcův zdravotní stav je dobrý, jeho rodinné a sociální zázemí v zemi původu rovněž. Krajský soud je pak současně přesvědčen, že výše uvedené závěry lze vztáhnout i na případné obavy žalobce z hrozby vážné újmy pro případ návratu do země původu, jak uvádí žalovaný na str. 13 rozhodnutí. I zde tedy reaguje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného v projednávané věci, v němž správní orgán popsal vývoj aktuální situace v zemi dostatečným způsobem a řádně odůvodnil, proč neshledává v případě žalobce ani hrozbu uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, vážné ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu – zde provedl žalovaný seriózní rozbor dopadu nepokojů na východě území na žalobcovu konkrétní situaci. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud neshledal v daném případě ve vydaném rozhodnutí žádné pochybení ani nesprávnost, spočívající v odchýlení se od dosavadní judikatury krajských soudů a zejména pak Nejvyššího správního soudu v Brně. Po přezkoumání a projednání věci tedy namítaná pochybení v postupu a rozhodnutí žalovaného soud neshledal a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval, odměna právního zastoupení žalobce byla vypořádána samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 3. října 2016

JUDr. Jana Kábrtová v.r.
samosoudkyně